

ГЛАВА ПЪРВА

Знам какво си мислите. Че има нещо свързано в книгата, която гържите. Текстът е отпечатан с „краката нагоре“... или как може да е наопаку?

Може да се смееме тихичко на себе си и се чугиме чия глава ще хвъркне – на словосъставеная или на печатаря, или може да горим мазината на гържељкобната прогачка в книжарницата?

Така че нека да предвожа едно бързо разбегряване, точно мък, в тремия парараф. Този спралица е отпечатана наопаку с цен. Пожевах га е по този начин, защото Искам. Да. Погчермай. Смирсва.

*Само ни погвгнетте. Всичко е наопаку,
всичко е с габата наголу. Ревнуията уншожаба
гуха, векарите свсцибат зграбето,
а прабуменствата потчикват сбобогата.*

– Майкъл Елнър, ПРЕЗИДЕНТ НА „ИЗЛЕКУВАЙ“, АСОЦИАЦИЯ С
НЕСТОПАНСКА ЦЕЛ ЗА ЗДРАВНО ВЪЗПИТАНИЕ

ХЮСТЪН, ИМАМЕ ПРОБЛЕМ

Трябва веднага да ви предупредя, че светогледът ви, ако продължите да четете тази странна, обърната с главата надолу книга, ще се преобърне безвъзвратно.

Ако четете тази книга в метрото или в някое кафене и се притеснявате, че хората се чудят „Ей, какъв е този неграмотен идиот, който си държи книгата наобратно?!“, ще ви кажа само две неща:

1. **Няма значение какво си мислят другите.** Това е част от старите условности, с които сте свикнали да се съобразявате и които ви насърчавам да изхвърлите веднага зад борда. Всъщност, ако *наистина* искате да направите впечатление, ухилете се криво и размахайте победоносно юмрук всеки път, когато обръщате страницата. Колкото повече се придържате към онова, което искате да мислите (и не се заблуждавайте – вие си решавате) и колкото по-малко ви занимава онова, което мислят всички останали, толкова по-бързо ще се потопите във висшето си благо.

2. **Единственото, което има значение, е какво мислите.** И имам предвид съвсем буквално. Получавате онова, за което мислите. И тази книга е основно за подобряването на мисленето ви. Става въпрос за усъвършенстване на съзнанието ви, за да възприемете отрано *Светоглед 2.0*. В крайна сметка всички ще осъзнаят новата реалност. Така че защо да чакате?

И така, какво точно е Светоглед 2.0?

[Приемете] само радостното като истина.

– „КУРС ПО ЧУДЕСА“

С две думи, този нов и подобрен светоглед е точно обратното (или обърнатата с главата надолу версия) на всичко, което си мислите, че знаете сега.

Той има два главни принципа:

1. **Енергийният свят, светът, който не можете да видите, докоснете, вкусите или помирите, е основата, на която се крепи всичко друго.** Той е основният градивен елемент, най-важният, от който се образува всичко. Учените открили тази матрица от енергия (често наричана поле) преди около век, но тъй като тя е толкова фантастична и отваря толкова много нови врати, все още твърде малко от нас могат напълно да използват силата ѝ.

Уви, сто години по-късно повечето от нас все още се фокусират върху материалния свят, което малко напомня на това да подкрепяш Уили Коюта². Въпреки всичките му засукани схеми и сложни приспособления, бедничкият стар който никога няма да хване Пътния Бегач. А нашето упорство (бин-бин!) да вярваме, че баналният и стереотипен свят е алфата и омегата на всичко, ни държи в духовни памперси.

Духовният свят – светът, който повечето от нас не могат да видят, ни свързва с едно неограничено, огромно съзнание, без край, без граници и ограничения на това, което може да създаде.

2. **За всеки има щастлив край.** Всичко в нематериалния свят е отзивчиво, лесно за употреба и от него печелят всички. Всъщност реалният свят без наочниците съвсем не е онова, за което го мислите. Той няма нищо общо със снимачната площадка, която сте изфабрикували да ви служи за „реалност“. Независимо как изглежда за невъоръженото око, животът в чистата му, неподправена форма (без наложеното от съзнанието ни кредо

---

² Уили Коюта и Пътният Бегач – анимационни герои. Обикновено публиката симпатизира на отрицателния герой и неугачник Уили Коюта. – б. пр.

„животът е гаген и после умираш“) е казан, кипнал от възможности, съставени от чиста, съвършена любов.

Виждаме предимно емоционалната болка, ограниченията и смъртта – това е доказателство, че изобщо не разбираме реалността. Фокусираме се върху една много тясна ивица от преживявания и напълно отричаме многото измерения отвъд петте физически сетива.

Невежеството ни е изградило светоглед, който се основава единствено на проблеми, на страх, на това да защитим себе си от всичко, което би могло да се обърка. Довело ни е дотам, че се отделяме от Цялото и възприемаме този ограничен възбор, в който има само отделни хора, за единственото, с което трябва да работим.

Съответно ние използваме огромното си, неизчерпаемо съзнание, за да търсим пътища за евакуация. Всеки момент, който губим за обмисляне на най-лошите сценарии, подкопава способността ни да създаваме истинското и красивото. Всеки миг, който прекарваме в безпокойство, издига преграда между нас и всички знаци и възможности – и разбира се, очевидната любов, която е тук с единствената цел да ѝ се наслаждаваме. Подменили сме картата на Истината с „факти“ от нашата отрицателна ориентация. Когато негативизмът се появи (а това настъпва, защото съзнанието ни, независимо колко е изменено и неточно, е много могъщо), ние имаме чувството, че сме получили потвърждение. Ухилваме се и си мислим: „Виждаш ли, нали ти казах.“

Но както ще научите от *Светоглед 2.0*, преобладаващата парадигма „Животът е гаген и после умираш“ е само една измислена история, изфабрикувана купчина лъжи, които си разправяме през последните... знам ли... 40 000 години?

От много ранна възраст сме научени да си слагаме чифт сиви очила и да гледаме на света през стъклата на поражение и болка. Получаваме червени точки за откриването на проблеми. Да очакваш хубавото в живота и да предполагаш, че ще получиш възможно най-добрия резултат, опасно напомня на „липса на връзка с реалността“. Съществуват сериозни предубеждения срещу прекаления оптимизъм и щастие.

Дори терапевтите, които претендират, че развед-ряват нашия живот, ни насърчават да изровим стария си багаж и да се вгледаме в скърцащите скелети, които дебнат в малките забутани стаички на подсъзнание-то ни. Потупват ни по гърба, защото сме забелязали къде точно сме зациклили и че сме обърнали внимание на това как страгаме.

Това обаче не е истина, точно както не са истина всички онези филми за зомбита, които са толкова популярни в момента.

Какво вирее в духовната ви градина?

Реалността е достъпна за всички.

– МЕЛИСА ДЖОЙ, ПРЕЗИДЕНТ НА „МЕЙТРИКС ЕНЕРДЖЕТИКС“

При *Светоглед 2.0* бързо ще осъзнаете, че към живота се предполага да подхождаме жизнерадостно и с удоволствие. Че „Следвай блаженството си“ не е празна и изтъркана фраза, която да използваш като стикер за бронята на колата, а по-скоро е разумен план за действие. А ако животът ви не се развива по този начин, значи нещо не е наред. Ако магията не ви застига ежедневно, ако не се събуждате всяка сутрин със страст и желание, значи живеете във филм на ужасите, който сте си измислили, за да се забавлявате.

И точно това цели да докаже „Е на куб“. Че старият начин на мислене си е изпял песента и че една по-висша реалност си проправя път. Трябва само да зарежем грамата и да проумеем, че зомби-филмът, който смятаме за своя реалност, е скучен, досадно повтарящ се и напълно ненужен.

В тази книга ще ви помоля да натиснете паузата на *Светоглед 1.0*, докато провеждате деветте експеримента от Част II. Бих искала да предложа, поне за 30-те дни, които са нужни, за да ги изпробвате, да изоставите вярванията си. Да проявите желание да зарежете сигурните убеждения и абсолютните истини. В „Е на квадрат“, книгата, която вдъхнови тази, посочвам следното: енергията се прехвърля в структурата, която съзнанието ни създава. Без ограничаващото и подравняващо действие на нашите мисли и вярвания светът се намира в състояние на непрекъснато променящи се възможности, в което не съществуват време и пространство. Ако нашите ограничени възприятия създават енергийна структура, която отрича неизчерпаемата субстанция, в която живеем, ние в крайна сметка свършваме в една малка и често страшна реалност. Тъй като се идентифицираме много силно с тази ограничена реалност, тя ни изглежда съвсем истинска. Струва ни се, че нямаме избор. Със сигурност не разбираме, че това е наше дело. Негативността, хитро маскирана като „реалност“, се е превърнала в нагласа, която – също като магическата мантия на Хари Потър – сега е невидима за нас.

В „Е на квадрат“ насърчавам читателите да започнат да наблюдават света през призмата на „А какво би могло да стане както трябва?“ Вместо по-популярната парадигма „Какво би могло да се обърка?“. „Е на квадрат“ осигури спомагателните колела за тази радикално нова парадигма. В „Е на куб“ вече сме готови да полетим.